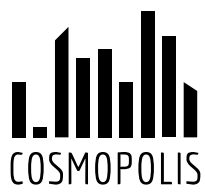

Bestsellerová série ze Skotska
s detektivem Duncanem McAdamem

**J. M.
DALGLIESH**

**MRTVÁ
Z OSTROVA
SKYE**

**J. M.
DALGLIESH**

**MRTVÁ
Z OSTROVA
SKYE**

Přeložil Jiří Koběлка

Copyright © JM Dalglish, 2023

First published in Great Britain in 2023 by Hamilton Press

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

Translation © Jiří Koběлка, 2025

Cover photo © Angie Latham Photography / Shutterstock

ISBN 978-80-271-5412-8

PROLOG

Nebýt chladného větru, který sem vanul od zátoky Loch Dunvegan, mohla by působit dojmem, že tančí někde na pláži ve Středozemním moři. Drť z bělostných korálů pod jejíma nohama se v měsíčním světle měňavě třpytila. Voda tu byla průzračnější než kdekoliv jinde na ostrově, tím si byla prakticky jistá, a kdyby se tohle pobřeží nacházelo na jihu Evropy, lemovaly by ho vily, hotely a restaurace. Zde na poloostrově Waternish v severozápadní části ostrova Skye však byla voda prakticky celý rok studená a navzdory rekordně teplému létu by se v ní teď v říjnu koupal jen největší otužilce.

Slunce se už schovalo za obzor, ale do setmění zbývala ještě asi hodina. Letošní léto bylo k místním obyvatelům milosrdné, tedy přinejmenším z hlediska počasí. Přestože však každoroční příliv turistů po otevření mostu, jenž v Kyle spojoval ostrov s pevninou – a po čtyřech stoletích ukončil činnost místního přívozu – už čtyři roky setrvale stoupal, stále se jaksi nedostával růst, který si místní obyvatelé od této nové stavby slibovali. Na „Mlhavý ostrov“, jak se ostrovu Skye občas přezdívalo, stále přijížděli titíž lidé, jen se sem dostali rychleji než předtím. Přesto se poměry na ostrově měnily – z jejího pohledu výrazně k lepšímu, ale bylo jí jasné, že mnoho lidí s tímto názorem nesouhlasí.

Píseň skončila, hudba ustala a vítr k ní donesl švelivé útržky rozhovorů a smích. V příšeří viděla, jak Dougal zápolí s přehrávačem – buď si lámal hlavu, proč přístroj přestal hrát, nebo se snažil vybrat něco jiného. Jestli to nevyřeší, můžou se s taneční hudbou rozloučit. Dougal vždycky musel mít nejnovější elektroniku a nebyl spokojený, dokud se všichni nedozvěděli, že má nejnovější elektroniku.

Posadila se na travnatý břeh u osamělého kopce Ghrobain, jenž se tyčil přímo za ní a jako by shlížel na korálovou pláž. Když otočila hlavu, uslyšela shora radostné pokřikování hloučku lidí, kteří po krátkém svahu vylezli až na vrchol, aby si vychutnali úžasný západ slunce nad Duirinishem. Ona už tenhle výjev znala, takže necítila potřebu drápat se nahoru znovu.

Po chvíli k ní nejistým krokem dohrával Roddy, ztěžka usedl do trávy vedle ní a nabídl jí lahev piva. Chtěla ho odmítnout, ale on jí vmáčkl lahev do dlaně.

„Na zdraví,“ řekl a ťukl si s ní.

Usmála se, ale sama si nepřihnula; prostě zůstala sedět s lahví v ruce.

„Všechno v pořádku, kočičko?“ pronesl Roddy tónem, který používal jen ve chvílích, kdy napodoboval pana McClintocka, jejich učitele fyziky kdysi v páté třídě. Otázku doprovodil jedním zdviženým obočím a pokusem zašilhat stejně, jako kdysi šilhal jejich skvělý pan učitel. Otázka, proč má jedno oko skleněné, se tehdy na celé škole intenzivně řešila, navždy však zůstala bez jednoznačného závěru. Bylo docela možné, že někdo pravdu znal, ale že byla mnohem fádnější než verze kolující po škole, a tak si prostě nevybojovala místo na slunci. Dlouhodobě nejoblíbenější hypotéza zněla tak, že si pan McClintock bokem přivydělával výrobou výbušnin a nedal si pozor. Skutečnost, že

mu táhlo na šedesát a stále si nedokázal správně zastrčit košili do kalhot, důvěryhodnost této hypotézy v očích dospívajících žáků výrazně zvyšovala.

„Jsem v pohodě,“ odpověděla tiše.

„Fakt? Protože mi nepřipadáš jako ta Isla, kterou všichni známe a máme ji rádi.“

„Proč jsi tady, Roddy?“

Roddy se na ni zadíval se strojenou ublížeností.

„No, přišel jsem se podívat, jestli jsi v pohodě, ale když se chováš takhle, můžu zas klidně jít.“

Usmála se, opřela se o něj ramenem a láskyplně do něj šťouchla. „Tak jsem to nemyslela a ty to víš.“

Roddy její úsměv opětoval, pak se otočil a zadíval se k neda-
lekému ohni, kolem něhož postávali ostatní. „Ptáš se, proč ne-
odjedu z ostrova?“

Přikývla. „Přijde mi, že odtud všichni chtějí pryč.“

„Jestli to nebude tím, že odtud všichni opravdu chtějí!“ opáčil
Roddy a napil se piva.

„Každopádně to všichni říkají, ale ne všichni to myslí vážně,“
povzddechla si, zvedla lahev a rovněž se napila. „Br... Roddy, co
to je?“ Zvedla lahev proti světlu a pokusila se přecíst vinětu. „Je
to... Je to...“

„Báječné? Lahodné?“

„Hnusné!“

„Jo, to taky,“ zašklebil se Roddy. Nenechal se však odradit
a znovu si přihnul ze své lahve. Otřel si hřbetem ruky ústa
a olízl si rty. „No, ten ocásek fakt není nic moc, že jo? Chutná
jako psí slinty.“

„Tohle se mi bude celou noc vracet,“ poznamenala. „Ne, váž-
ně, odkud to máš?“

„Vzpomínáš, jak máma koupila tátovi loni k Vánocům tu sadu na výrobu domácího piva?“

Přikývla.

„Tak tohle je z ní,“ řekl Roddy a naklonil hlavu. „Vlastně je to první dávka, kterou v ní uvařil.“

„Je to nechutné, Roddy. Opravdu hrozná břecha.“

„A proč myslíš, že mi dovolil ji sem vzít?“ odvětil Roddy a mrkl na ni. Naklonil se k ní o něco blíže a obrátil lahev hrdlem k davu lidí, kteří už byli opět na nohou a tančili, protože se znovu rozezněla hudba. „Koukám, že tam máš nový kamarádky,“ prohodil a jemně ukázal na jednoho konkrétního mladíka, „ale zaslouží si to vůbec?“

„Ian?“

Roddy kývl. „Podělal to a dobře to ví. Podle mě je do tebe blázen.“

„Hele, kdyby měl zájem, tak by se před chvílí nelíbal s Ashlee, ne?“

„Ále... Ta po něm sáhla jen proto, aby tě naštvála.“

„V tom případě se jí to povedlo,“ řekla Isla a opět zvedla svou lahev.

„Chudák,“ uchechtl se Roddy. „Odpoledne si dal doma pár frťanů, aby sebral odvahu tě sbalit. Jenže vůbec netušil, co dokáže ženská žárlivost a že se jeho bejvalka pokusí vrazit mezi vás dva klín.“

Isla si pohrdavě odfrkla. „Jestli si pořád není jistý, jak to s ní vlastně má, tak do toho radši vůbec nejdů.“

„Chudák,“ zopakoval Roddy. „Na druhou stranu začíná bejt pěkně otravný. Ty odpolední panáky na kuráž se na něm dost projevují.“

„Vůbec si je nemusel dávat,“ řekla Isla. „Stejně mě měl jistou.“

„Vážně?“ Roddy otevřel pusu a šokovaně svraštil obočí. „Tomu říkám přímočarost... Ale ať tě neslyší náš veleváženéj strážce ostrovní mravopočestnosti, reverend Matheson.“

„Ále... Ty běž taky někam,“ usadila ho Isla a štouchla ho loktem do žeber. Roddy se zkroutil bolestí a začal hořce lamentovat. Zmínka o otci v ní vyvolala vlnu melancholie. Nepřítomně si začala pohrávat s lahví v obou dlaních. „Tak jsem to nemyslela.“

„Já vím!“

„Fajn, jsem ráda, že jsme si to vyjasnili.“

„Jenže...“, dodal Roddy a naoko se zašklebil; tahle póza mu šla velmi dobře.

„Jenže co?“

„Fakt sis musela začít prakticky se všema klukama, co tu dneska jsou?“

„To papouškuješ mého tátu?“

Roddy zavrtěl hlavou. „I Alex si toho všiml.“

„Fajn. Zmetek jeden.“

„Já, nebo on?“

„Samozřejmě Alex,“ řekla Isla s úsměvem.

„Nebo sis snad myslela, že bude šťastný s tou... jak se to jmenuje?“ zeptal se Roddy a začal v hloučku hledat Alexovu novou přítelkyni. Oheň se teď pořádně rozhořel a ve tvářích všech přítomných se mihotaly odrazy žlutooranžových plamenů.

„Catriona,“ pronesla Isla suše.

„Jo..., přesně tak. Na ostrov se přistěhovala teprv na jaře, a už zatíná drápy do slabejch kusů.“

„Nemusíš ji kvůli mně hejtovat, Roddy.“

„Když já nevím.“ Podíval se na ni a omluvně rozpráhl ruce.

„Prostě nevěřím nikomu, kdo přišel z... Odkud to vlastně je?“

„Z Airdrie.“

„No jasně. Tím je řečeno vše, že jo?“

Isla se zasmála, naklonila se k němu a položila mu hlavu na rameno. „Jsi ke mně moc milý.“

„Já vím. Ty si to nezasloužíš, ale já se fakt snažím.“

Jejich rozhovor teď na pár minut utichl a oba poslouchali jemné šplouchání vody na pláži proložené smíchem ostatních hostů, kteří slavili konec léta, než se všichni rozjedou do různých koutů světa. Někteří se chystali na univerzitu, jiní nastupovali do práce a zbylých pár nešťastníků – mezi nimi i Isla – zatím vůbec netušilo, co je v příštích dnech čeká.

„Tak proč tu teda zůstáváš, Roddy? Vždyť bys mohl jít kamkoliv jinam.“

Isla se napřímila a Roddy si poposedl; z náhlého zvážnění tématu byl evidentně nespůsobilý.

„Kam bych jako chodil?“

„Kamkoliv se ti zachce. Myslela jsem, že vezmeš tu nabídku práce v Glasgowě.“

„Né! Kdo by chtěl bydlet v Glasgowě? Plno lidí..., špína... a taky bych už nikdy neviděl slunce.“ Roddy vojensky zasalutoval oranžové záři na obzoru.

„Ne, vážně. Proč jsi to odmítl?“

Roddy se dotkl lepidla na lahvi v místě, kde bývala původní viněta, než lahev zrecykloval jeho otec.

„Táta mě potřebuje. Firma... On už sám všechno nezvládne.“

„Takže tě nutí, abys tu zůstal?“ zeptala se Isla nevěřičně.

„Ne, právě naopak. A krom toho,“ povzdechl si Roddy, „život ve velkoměstě fakt není nic pro mě. Umíš si představit, že bych každý den nevyrazil na vodu?“

„Odumřely by ti plovací blány,“ prohodila Isla.

„Přesně tak.“ Roddy se opřel o lokty. „A co ty?“

Pokrčila rameny.

„To není odpověď, Islo. Co budeš dělat ty?“

„Já nevím. Fakt ne.“

„Nehodláš kráčet v jeho velkých šlépějích?“ zeptal se Roddy beze stopy sarkasmu.

„Jako že bych se dala k církvi? Já?“

Roddy se zasmál. „Ne, já myslel tvýho bráchu. Že bys šla za ním na vysokou... Světla velkoměsta, chlast, drogy a rock-and-roll..., případně diskotéky, kluby... nebo jak se tomu dneska říká...“

Isla se usmála. Roddy měl sklon pohlížet na věci z nejlepší stránky. Proto ho měla tak ráda.

„Já fakt nevím,“ zopakovala tiše.

„Zato já vím jedno spolehlivě,“ řekl Roddy, posadil se zpříma a zhluboka se nadechl.

„Jo? A copak?“

„Že žijem jen jednou, kočičko.“

Isla zkřivila tvář. Roddy si toho všiml a zvážněl. „Tohle opravdu není Isla, kterou znám. Fakt ti nic není?“

Isla odbyla jeho obavy mávnutím ruky a zhluboka se nadechla. „Jsem v pohodě, fakticky.“

„Ne, ty fakticky v pohodě nejsi,“ nedal se Roddy a ustaraně si klekl. „Celej den vypadáš nesvá.“

„Roddy, nech už toho!“ Vzápětí zalitovala, že se na něj tak utrhla. Natáhla ruku, chytila ho za předloktí a jemně mu ho stiskla. „Prosím, fakt to nech plavat.“

Roddymu se to evidentně nelíbilo, ale přesto vážně pokýval hlavou a našpulil rty. Opět se posadil, na chvíli se významně odmlčel a pak upřel pohled na protější stranu zátoky.

„Nechceš si zaplavat na Lampay?“ zeptal se a ukázal na ostrůvek uprostřed vodní plochy.

„Zbláznil ses?“ zavrtěla hlavou Isla.

„Jen mě to napadlo,“ odpověděl Roddy, popotáhl a napil se z lahve. Isla se k němu znovu naklonila, Roddy ji konejšivě objal kolem ramen a přivinul si ji k sobě.

„Co si bez tebe počnu, Roddy?“

Neodpověděl.

Oba znovu jen mlčky seděli a dívali se, jak ostatní účastníci oslavy vykřikují do noci. „Co si jen počnu?“ zopakovala sama pro sebe šeptem.

„Můžem tady sedět a vzpomínat na dobré časy,“ řekl Roddy, „případně si můžem zazpívat dumku, oplakat ztracené mládí a naříkat, jak kdysi bývalo všechno fajn, než to zničila ta dnešní mládež.“

Isla se zasmála. Vstala, sklonila se, chytila Roddyho za volnou ruku a pomohla mu na nohy.

„Já si spíš myslím, že bychom měli jít za ostatníma – zazpívat si, zatančit a trochu si to užít!“

„Fakt, jo?“ odpověděl Roddy a zatvářil se mrzutě. „A já si říkal, že trochu si zafňukat by nebylo od věci.“

KAPITOLA 1

Kelly překotně bušila do klávesnice – bůhví, co tak důležitého tam zrovna psala. Věděla, že Duncan se na ni dívá. Uměla naklonit hlavu přesně do polohy, kdy koutkem oka viděla druhého člověka, ale zároveň nedávala ničím najevo, že se na něj zaměřuje.

Duncan se podíval na hodinky a pak na nástěnné hodiny, aby se ujistil, že čas sedí. Seděl.

„Hned jak to půjde, bude se vám věnovat,“ prohlásila Kelly, aniž zvedla hlavu. Její talent neznal hranic.

„Já nic neříkám,“ zněla odpověď.

Kelly přestala ťukat do klávesnice a konečně zvedla hlavu. „Ale chtěl jste se na to zeptat.“

Na to Duncan nemohl nic namítnout. Měla pravdu. Zhluboka se nadechl a přemýšlel, jestli by si neměl skočit dolů do bufetu a koupit si kávu, možná i sendvič.

„Ale ať vás ani nenapadne odejít, detektive-inspektore. Tím byste si jen pohoršil.“

Detektiv-inspektor Duncan McAdam dal svatouškovským zvednutím obou rukou najevo, že něco takového by ho nikdy ani nenapadlo, a Kelly si málem dopřála luxus krátkého úsměvu, než opět nasadila kamenný výraz matky rodu. Duncan vstal z křesla, protáhl si nohy a nenuceně začal rázovat po místnosti, přičemž

si prohlížel obrazy na stěně, jako by je viděl poprvé. Cítil na sobě Kellyin pohled.

Když se otočil, Kelly uhnula očima, ale o zlomek vteřiny později. Duncan k ní zamířil a posadil se na okraj jejího stolu. Kelly se významně podívala nejdříve na něj a posléze na jeho zadek. On se však ani nehnul. Spiklenecky se k ní naklonil a letmo pohlédl na chodbu, kde právě procházel uniformovaný policista.

„Tak co, má dneska dobrou náladu?“

Kelly se na něj zamračila.

„Takže špatnou náladu?“

„Má... profesionální náladu.“

To mu příliš nepomohlo. Starej, jak mu s oblibou přezdívali, byl vždy každým coulem profesionál, nebo se tak aspoň choval. Když Duncan nastupoval k policii, dostalo se mu cenné rady: vždy se snaž poznat svého šéfa. Na počátku kariéry se tímto moudrem neřídil; později se sice snažil, ale i když často opravdu zjistil, o co jeho nadřízeným jde, tragicky se mu nedařilo proměnit tyto poznatky ve svoji výhodu. Přinejmenším prozatím.

„A netušíte, proč se mnou chce mluvit?“

Kelly se na něj odmítavě zadívala a zavrtěla hlavou.

„No tak, musíte přece něco tušit,“ nedal se Duncan. „Než něco vyplodí, vždycky to nejdříve prožene přes vás...“

Dveře se otevřely a v předpokoji se objevil sám DCS nebo-li vrchní detektiv-superintendent. Duncan seskočil ze stolu a kývl na něj.

„Dobré ráno, pane.“

„Opravdu je dobré?“

Duncan se usmál. „Zatím jsem si to myslel, pane. Dneska jsem na parkovišti sehnal volný flek. Hned první den po návratu. Asi bych si měl vsadit v loterii.“

DCS Mullen si ho pozorně prohlédl. Duncan nepoznal, jestli je z jeho slov podrážděný, nebo jím prostě pohrdá. Měl pocit, že ve výsledku je to nejspíš jedno.

„Pojďte dovnitř, detektive-inspektore McAdame.“

Starej se otočil, a aniž se ohlédl, opět zmizel ve své pracovně. Duncan mlaskl, letmo pohlédl na Kelly a zvedl obočí. Šéf ho oslovil prakticky plnou hodností. Podobným tónem s ním rozmlouval otec, když ho v osmi letech přistihl, jak střílí do piksly od sušenek.

„Myslím, že mám problém,“ zašeptal, napřímil se a vyrazil. Kelly se usmála. „Neměla byste nějakou poslední radu?“

„Možná míň vtipkování?“

„Tak to mám opravdu problém,“ utrousil Duncan a odkvačil do kanceláře.

„Zavřete dveře, Duncane.“

Duncan uposlechl. Došel ke stolu a stárnoucí šéf CID neboli oddělení trestního vyšetřování mu ukázal na židli naproti sobě. Adresoval mu přísný pohled, předklonil se, opřel se lokty o stůl a sepjál konečky prstů.

„Jak se cítíte?“

Otázka na chvíli vyvedla Duncana z míry. Mullen nebyl typem šéfa, co na podřízené dělají tuťuňuňu. Pocházel ze staré školy a patřil k posledním svého druhu – vytlačila je nová generace nadřízených, kteří kurzům profesního růstu věnovali stejné množství času jako skutečné policejní práci.

„Já... Dobře, děkuji, pane.“

„Neznervózňuje vás, že jste zpátky?“

Duncan zvedl obočí, mlaskl a přemýšlel, jak by měla znít správná odpověď. „Ne... Tohle už jsem zažil.“ Druhou větu doprovodil letným úsměvem, kterého však ihned zalitoval, neboť

Mullen si přešel zevnitř jazykem po tvářích, což byla neklamná známka podrážděnosti. V pokerové partii proti tomuto muži bylo důležité správně odhadnout své šance. Duncan věděl, že se mu možná nepodaří Mullena uspokojit, ale v případě potřeby v něm dokáže číst. Háček tkvěl v tom, že v tu chvíli už bylo obvykle příliš pozdě podnikat nějaké preventivní kroky.

Mullen otevřel složku, která před ním ležela na stole, sklonil hlavu a přečetl si první dokument. Duncan si byl jistý, že Mullen už ho četl – a jak ho znal, nejspíš se jeho obsah naučil nazpaměť. Pokusil se naklonit hlavu a zjistit alespoň rámcově, čeho se přípis týká, jenže DCS ho vyhmátl a zpražil ho přísným pohledem. Duncan se nevinně usmál.

„Jak jsem vyrozuměl, rozhodl jste se nepodat odvolání. Platí to stále?“

Duncan přikývl. „Ano, pane.“

Mullen přesunul pohled zpátky ke složce před sebou a Duncan znovu natáhl krk. Předpokládal, že jsou to poznámky disciplinární komise, a chtěl o nich zjistit víc.

Mullen se zhluboka nadechl. „Komise rozhodla, že se spokojí s ústním varováním. Záznam o něm zůstane ve vašem spisu po dobu šesti měsíců.“

„To je mi známo, pane, ale děkuji vám za připomenutí.“

Mullen se na něj stroze zadíval. „Vaše chování... Takto si chování policisty pod mým velením nepředstavuji, detektive-inspektore McAdame.“

Duncan si náhle připadal nepatřičně. Nevěděl, co by na to měl říct. Výsledek šetření už přijal a měl radost, že je to všechno konečně za ním. Tedy alespoň formální proces. Jenže následky..., ty na sobě pociťoval stále.

„Rozumím, pane. Vezmu si ponaučení.“

Mullen přimhouřil oči. Nepochybně přemýšlel, nakolik je tento závazek upřímný. Zhluboka se nadechl, zavřel složku a zabubnoval na ni dvěma prsty.

„No budiž. Věc je uzavřena.“

Když si Duncan prohlédl šéfův výraz, dospěl k diametrálně odlišnému závěru, ale nahlas to neřekl. Místo toho se vřele usmál.

„Dobrá, a teď k dalším věcem,“ pokračoval Mullen. Pokud si Duncan maloval, že se z kanceláře brzy dostane ven, jeho naděje se právě roztříštila o útesy šéfových slov. „Severní velení si vyžádalo vaši přítomnost, Duncane.“

Detektiva to překvapilo. „Moji přítomnost? Kvůli čemu?“

„To ví jen Bůh, detektive-inspektore McAdame, ale všichni máme své pány, vidíte?“

„Vždyť jsem měl dva měsíce volno. Jak mě můžou...“

„Dva měsíce jste stál mimo službu, Duncane... Rozhodně jste to neměl pojmout jako dovolenou.“

„Udržoval jsem se v obraze, pane. Tím si můžete být jist.“

„No to určitě,“ pronesl Mullen tónem prodchnutým skepsí. „Každopádně jsem jejich žádosti vyhověl. Beztak jsme vám po dobu vašeho... volna... odebrali aktivní případy, takže vás nepotřebujeme.“

Poslední věta připadala Duncanovi jako nůž, který ho zasáhl přímo do srdce. Mullen si toho všiml a nasadil omluvný úsměv.

„*Momentálně* vás nepotřebujeme,“ opravil se, třebaže si byl Duncan naprosto jistý, že původní slova zvolil šéf záměrně. „To jistě chápete. Navíc je to dobrá příležitost hezky se do všeho znovu vpravit mimo glasgowskou bublinu.“

Bylo to poprvé, co Duncan někoho slyšel označit metropolitní oblast širšího Glasgowa, v níž bydlelo čtyřicet procent

obyvatel země, za bublinu, ale Mullen byl podobnými nadsázkami proslulý.

„Dobrá...,“ zamyslel se Duncan nahlas, „a kam přesně mám jet?“

„Domů, detektive-inspektore McAdame.“ Mullen si položil dlaně na stůl a usmál se. „Pojedete na nějaký čas domů.“

Duncanovi se sevřelo srdce ještě víc, pokud to vůbec bylo možné. Mullen pozorně sledoval jeho výraz.

„Myslel jsem si, že vás potěší vidět po čase důvěrně známá místa... a tváře. Pochybuji, že se tam od vašeho odjezdu zase tolik změnilo.“

Právě to však byl ve skutečnosti problém a zároveň jeden z důvodů, proč odtamtud Duncan odjel. Vyhlídka návratu na ostrov ho ani trochu netěšila. Mohl teď Mullenovi položit spoustu otázek. Mnoho mu jich nejspíš položit měl. Místo toho z něj však vyšlo jediné slovo, nadto pronesené žalostným tónem.

„Proč?“

Mullen se na kancelářské židli zaklonil. Pohled na Duncanovy rozpaky mu viditelně zlepšoval náladu.

„Protože si vás vyžádali. Mohu se domýšlet, že je to proto, že ze Skye pocházíte. Víte lépe než většina ostatních, jací lidé na ostrově jsou.“

„Pane?“ Duncan si nebyl jistý, jestli by měl odpověď přijmout, nebo se urazit.

„Podobné komunity jsou uzavřené a semknuté, Duncane. Každý tam zná každého... a lidem zvenčí se neotevívají.“

Podle Duncanových zkušeností to byl pouhý mýtus. Ve všech komunitách, ve kterých kdy působil, lidé věřili tomu, co znali, a nevěřili tomu, co neznali. A bylo úplně jedno, jestli šlo

o odlehlou ostrovní komunitu domkářů, nebo o lidi z Carltonu tady v Glasgově. Všichni měli určitý okruh znalostí a na vše neznámé často pohlíželi s nedůvěrou.

„Jednomu ze svých lidí se třeba otevrou víc,“ dokončil Mullen myšlenku a Duncan si uvědomil, že ho přestal uprostřed řeči poslouchat. „Zpočátku byste tam neměl strávit víc než týden nebo dva, maximálně tři.“

„Promiňte, pane. Co je to za případ?“

„Vzpomínáte si na zmizení dospívající dívky jednou v létě asi před dvaceti lety?“

Duncan nemusel dlouho lovit v paměti. Celý ostrov tehdy šokovalo, když jedna místní dívka beze stopy zmizela a nikdo o ní od té doby neslyšel. Obrovská letecká a námořní pátrací operace výsledek nepřinesla, a tak ji záhy vystřídalo policejní vyšetřování. Žádné stopy se však nenašly, a to nejen v té době, ale pokud bylo Duncanovi známo, tak ani dodnes. On sám byl tehdy kluk v kraťasech, který právě dokončil základní školu a chystal se na střední, ale vzpomínal si, jak se rodiče o tomto případu tlumenými hlasy bavili, když si mysleli, že je Duncan a jeho sestra neposlouchají. A spousta klevet a zaručených zpráv obestírala tento případ dodnes.

„Isla Mathesonová,“ pronesl Duncan tiše. Tohle jméno mu nepřišlo na mysl několik let, ale přesto jako by ho měl celou dobu na jazyku.

„Ano, to je ona.“ Mullen pevně pokýval hlavou. „No, tak už ji naši.“ Duncan se na něj tázavě podíval. Věděl, že nahlas se ptát nemusí. „Před třemi dny se našlo její tělo. Vzorek DNA odpovídal vzorku v databázi a pozůstalí již byli informováni.“

„Zavraždili ji?“

„To právě musí zjistit vyšetřovací tým, Duncane,“ odpověděl

Mullen, napřímil se a ukázal na dveře. „Odpoledne vás tam bude očekávat vrchní inspektor Jameson.“

„Ještě dneska?“ vyhrkl Duncan a hlavou mu probleskla řada různých myšlenek. „Totiž..., musím to probrat se svou drahou polovičkou.“

Mullen tázavě zvedl obočí.

„Nemůžu se jen tak sebrat a beze slova odjet...“

Vrchní detektiv-superintendent se podíval na hodinky. „Dá se tam dojet za necelé čtyři hodiny, takže vám zbývá spousta času si to doma zařídit.“

Po tváři mu přeběhl záblesk podrážděnosti. Duncan se zaškaredil. Strávit nějaký čas mimo domov sice nebyla úplně nejhorší varianta, ale ocitnout se zpátky na Skye mu připadalo jako být převelen z deště pod okap. Mullenovi to každopádně bylo jedno. Dokonce se zdálo, že je z Duncanovy reakce nadšený.

„Ano, pane. Já... dnes odpoledne tam vyrazím.“

„To rád slyším.“ Starej ukázal ke dveřím. „To bude všechno, detektive-inspektore McAdame.“ Duncan, který se na okamžik zasníl, zvedl hlavu, kývl a začal spěšně vstávat. Mullen se obrátil k monitoru na stole a předstíral, že se už věnuje jinému úkolu, ačkoliv ve skutečnosti se tím jen snažil uspišit Duncanův odchod.

Když však Duncan došel až ke dveřím, Mullen za ním zavolal: „S návratem nemusíte spěchat, Duncane. Změna je něco jako dovolená, víďte?“

Duncan sevřel rukou kliku tak pevně, až viděl, jak mu zběhaly klouby. Otočil se a co nejpřesvědčivěji se usmál. „Ano, pane. Už se na ni těším.“

„To rád slyším,“ zopakoval Mullen a opět se zadíval jinam. Duncan vyšel z kanceláře, tiše za sebou zavřel dveře a zjistil, že

se na něj Kelly v předpokoji dívá a usmívá se. Vstala ze židle a sebrala hrst ležter spojených velkou kancelářskou sponkou. Duncan k ní přistoupil a ona mu dokumenty podala.

„Váš cestovní itinerář, ubytování, seznam kontaktů a veškeré podrobnosti, které budete na cestě potřebovat.“

Duncan zběžně prohlédl první stránku, všiml si hotelové rezervace a s úsměvem řekl: „Aspoň že je to slušný hotel.“

Kelly ztlumila hlas. „Měla jsem za úkol obstarat vám penzion, ale nesmíte to na mě prásknout.“ Mrkla a on se znovu usmál.

„Děkuji vám, Kelly. Vždycky jsem vás měl rád.“

Na jejím stole zazvonil telefon. Kelly se otočila a zvedla sluchátko.

„Ano, vyřídím mu to, pane.“ Odložila telefon a adresovala Duncanovi bázlivý pohled. „Prý se nemáte zdržovat žvaněním.“

Duncan se dotkl hranou ležter spánku, naznačil ústy slovo *děkuji* a odešel z předpokoj. Na chodbě se nad svým návratem domů zamyslel. Netrápilo ho, že pojede zpátky na ostrov – sice by se bez takové cesty klidně obešel, ale během let už ji párkrát bez problémů absolvoval. Spíš mu vadilo, že musí odjet právě teď. Načasování rozhodně nebylo ideální.

Chodba zela prázdnotou a Duncan se podíval na hodinky. Jestli Natalii zavolá hned, zastihne ji ještě před odchodem do práce. Vytáhl mobil, opřel se o zeď, zhluboka se nadechl a vytočil její číslo.

„Ahoj, to jsem já,“ řekl. „Jak se máš?“

„Co se děje?“

Duncana to zarazilo. „Jak to myslíš?“

„Tímhle tónem mluvíš, když mi chceš oznámit nějakou špatnou zprávu.“

„To ne...“ namítl Duncan, ale v nitru věděl, že je to nejspíš pravda. „Ale musím s tebou probrat jednu...“

„Věděla jsem to. Nechali tě přijít na jedno dopoledne zpátky a teď tě znova stavěj mimo službu, že jo?“

„Ne...“

„Tak co teda?“

Jednu věc Duncan na lidech z Glasgowa obdivoval a zároveň skoro ve stejné míře nenáviděl, podle toho, zda se nějak týkala jeho osoby: jejich skoro až brutální upřímnost. Natalie jí měla na rozdávání.

„Musím odjet.“

„Pryč?“ zeptala se otráveně nebo možná jen zvědavě – Duncan to nedokázal poznat. „Kam pryč?“

„Na Skye... Kvůli případu.“

„A fakt to musíš bejt ty?“ Otázka rozhodně zněla vyčítavě. „Copak je Velkej Dunc McAdam jedinej policajt ve Skotsku, kterej dokáže vyšetřit zločin někde v temný řiti?“

„Je to trošku jinak,“ řekl Duncan a snažil se přitom zachovat klidný a nezúčastněný tón, „a navíc nemám zrovna na vybranou...“

„Člověk má vždycky na vybranou, Dunku. Vždycky.“

„Jestli chceš, můžeš to vysvětlit mému šéfovi.“

„A kdy teda odjíždíš?“

„Dneska. Jen co si sbalím věci.“

„A co ta tátova oslava narozenin o víkendu?“

„Á...“ Duncan se zašklebil. Na tuhle akci zapomněl, i když by s ní stejně nemohl nic dělat. „Jo, tak tu nestihnu.“

„Opravdu?“

Tenhle tón už znal, a tak se připravil na palbu z obou hlavních.

„Hele, já vím, že načasování není nejlepší...“

„Ne, Duncane. Načasování je bezvadný.“

„Vážně?“ podivil se Duncan tlumeným hlasem a kývl na kolegu, jenž kolem něj procházel po chodbě.

„Ano, a dokonce ti pomůžu s balením.“

A bylo to tady. Rozuzlení, které očekával.

„Vážně?“ zeptal se a připravil se na nejhorší.

„Jo, s balením si vůbec nelam hlavu. Prostě ti vyskládám bágly na ulici.“

„Neblázni, Natalie. Říkal jsem ti, že v té věci nemám na vybranou...“

„No, kdyby ses nenechal načapat s kalhotama na půl žerdi,“ odsekla Natalie, „možná bys nenasral úplně všechny včetně mě a oni by tě teď neposílali na inspekci tamních ovcí, že ano?“

Duncan si musel přiznat, že na jejích slovech něco je. „Nat...“

„Ne, já myslím, že už jsi řekl dost, Duncane. Než odejdu do práce, připravím ti věci. Měj se na Skye dobře a s návratem spěchat nemusíš, kreténe jeden!“

Hovor skončil, Duncan našpulil rty a zkřivil tvář. Odtrhl telefon od ucha a zadíval se na displej.

„No, když se to vezme kolem a kolem,“ zabručel si sám pro sebe a zasunul přístroj do kapsy, „vlastně to šlo docela dobře.“

„Všechno v pořádku, Dunku?“ Důvěrně známý hlas patřil jeho nadřízené Lyndsay Scottové, která se k němu blížila po chodbě. Duncan se na ni podíval, usmál se a kývl. „Kdy odjíždíš na Skye?“

„Jen co si vyzvednu věci z příkopu.“ Scottová se na něj tázavě podívala a on odbyl vlastní poznámku mávnutím ruky. „Sbalím se a po obědě vyrazím.“

„Něco takového jsi asi první den po návratu nečekal, vid'?“

Zamračil se. „Poslyš, vědí už tady všichni, že odjíždím na sever?“

Scottová se zašklebila. „Jenom my zasvěcení. Prospěje ti to, Duncane. Ber to jako příležitost vyřešit si svoje věci a začít znovu.“

„Teď mluvíš jako starej,“ odvětil Duncan a kývl směrem k superintendantově kanceláři.

„Průběžně mě informuj,“ řekla Scottová a znovu vyrazila po chodbě.

„Provedu.“ Duncan si zakryl rukama obě oči, otočil hlavu vzhůru a začal si dlaněmi sjíždět po tvářích. „Zpátky domů,“ procedil a propleskl si obě tváře. „No to mě poser.“

KAPITOLA 2

Duncan našel parkovací místo naproti autobusovému nádraží na Somerled Square, což by se uprostřed turistické sezony zhruba rovnalo výhře v loterii a i v tuto roční dobu se to dalo pokládat za velké štěstí. Modrá obloha a příjemné sluníčko vyvolávaly mylný dojem tepla, ale sotva se Duncan vysoukal z auta, opřel se do něj ostrý vítr.

Rozhlédl se a zjistil, že se staré městečko příliš nezměnilo. Stromy lemující otevřené posezení poblíž památníku obětím války značně vyrostly. Některé budovy přešly do jiných rukou, restaurace a bary se jmenovaly jinak, ale navenek byly úplně stejné jako kdysi. I Lóže svaté Hildy tu pořád stála a venkovní cedule dál hrdě hlásala její zednářský odkaz, ačkoliv slunce změnilo její odstín a někdejší krémovou barvu nahradily téměř kouřové šedohnědé tóny.

Duncanovi se vybavila vzpomínka na otce, jak ostouzí členy lóže, kteří právě odcházejí ze shromáždění. Často přemýšlel, zda za otcovými úšklebky stála zhrzenost, že ho mezi sebe údajní zednáři nikdy nepozvali, nebo zda měl otec skutečně pifku na tuhle „tajnou společnost“, jak ji nazýval, ačkoliv lóže byla tak „tajná“, že termíny shromáždění veřejně vyvěšovala na ulici.

Po Wentworth Street s rachotem projel Megabus; propletl se úzkou ulicí podél řady aut zaparkovaných na krátkodobých

stáních nalevo, pomalu odbočil na zastávku a srovnal se s vyvýšeným obrubníkem. Ze zaparkovaných aut a nedalekých prodejen i kaváren se začali vynořovat lidé s kufry na kolečkách nebo brašnami přehozenými přes rameno. Výstup i nástup proběhly rychle a během pár minut už se Megabus opět řadil do provozu.

Duncan pohlédl za něj směrem k policejní stanici a podíval se na hodinky. Z Glasgowu to sem zvládl v dobrém čase. Díky příznivému počasí byla jízda přes Glencoe pastvou pro oči, i když ještě před pouhým měsícem by se stejná trasa rovnala spíš klíčované mezi pomalu jedoucími řidiči zahraničních aut, zájezdovými autobusy a motorkáři. Cestovní ruch byl dnes sice na Skotské vysočině téměř celoroční záležitostí, ale s blížícím se koncem roku proud turistů přece jen trochu zeslábl. Na stanici ho čekali až za hodinu, a tak se Duncan rozhodl, že se tu trochu porozhlédne.

Vzal to šikmo přes parkoviště, přešel silnici a vyrazil podél budovy správního soudu. Před sebou měl starou budovu, která dnes sloužila jako hostel – zářivě žlutá fasáda s tmavě modrými detaily jako by napodobovala slavnou pestrobarevnou terasu s výhledem na staré přístaviště v Portree, jež lemovala Quay Street. Po chvíli odbočil doleva, zastavil se na konci budovy a zadíval se přes autobusové parkoviště k zátoce, kde kotvila hrstka menších člunů.

Když pokračoval po levé straně k Bank Street, hlasitě kolem něj svištěla auta. Tato silnice se stáčela kolem městského centra a pokračovala k východnímu pobřeží směrem k vesničce Staf-fin. Za ostrým nárožím na Bosville Terrace se výhled rozšířil a Duncan náhle viděl celou zátoku Portree, přístaviště i průliv Raasay se stejnojmenným ostrovem v pozadí. Pokud ostrov

vidět nebylo, mohlo to znamenat jednu ze dvou věcí: buď lilo jako z konve, nebo se k lijáku schylovalo.

„Tuhle chůzi poznám kdykoliv!“

Když Duncan uslyšel zvýšený hlas, otočil se a uviděl ve vchodu do místní prodejny muže s nákupními taškami v obou rukou. Muž ho ještě chvíli pozoroval, poté vyrazil přes ulici plnou projíždějících aut, na nároží ostře odbočil na Bosville Terrace a došel k Duncanovi. Tomu chvíli trvalo, než si uvědomil, že muže zná, ale stále mu nemohlo naskočit jeho jméno. Teprve když se muž přiblížil, prozradil ho úsměv vycházející zpoza nepřestěného zrzavého plnovousu.

„Archie Mackinnon,“ řekl Duncan a rovněž nasadil úsměv. „Jak se máš, kamaráde?“ Podal mu ruku. Archie se na ni podíval, s úšklebkem odložil zelené igelitové tašky, oběma rukama objal Duncana jako medvěd a zvedl ho do vzduchu. Duncana, který měřil skoro metr osmdesát a vážil k devadesáti kilům, dost překvapilo, když pod nohama ucítil vzduch, ale Archie byl odjakživa až strašidelně silný.

„Náš malej Dunc!“ zvolal, znovu se zašklebil a položil Duncana na zem. Ten dotek pevné země pod nohama uvítal a rychle ustoupil o krok zpět. „Co tady děláš?“

Duncan si kamaráda změřil pohledem. Stále se silně podobal mladíkovi, jímž býval, když se spolu viděli naposledy a společně se chystali udělat díru do světa. Chlapecký úsměšek i potměšilý lesk v oku mu zůstaly dodnes, přestože jinak měl obličej s kudrnatými vlasy vyčuhujícími zpoza pletené čepice posetý vráskami a dalšími nesmlouvavými projevy stárnutí. Duncan se rozhlédl kolem sebe a pokrčil rameny.

„Mám tady nějakou práci, víš?“

„Jo, jasně. A co dneska vlastně děláš?“

Duncan si změřil Archieho od hlavy až k patě. Kamarád měl na sobě špinavé džíny a nepromokavou bundu, která už zažila lepší časy. Na nohou měl holínky, z čehož se dalo usuzovat, že dodnes tráví spoustu času venku. Bezpochyby pracoval na otcově farmě, anebo možná na své, ale Duncan se mohl jen dohadovat, čím se živí kromě toho, protože mnoho zdejších farmářů se bez druhého příjmu neobešlo.

„Já... pracuju ve veřejném sektoru,“ odpověděl Duncan, který se nikdy příliš nechlubil tím, že je u policie. Lidé se pak na něj většinou dívali jinak a v mnoha případech začali být okamžitě ve střehu.

„To jako někde v radě? Myslel jsem, žes šel na vysokou studovat... Co to vlastně bylo?“

„Informační technologie.“

„Jo, to je ono... počítače a tak. Po tomhle oboru je tady v Portree poptávka, že jo?“ Archie působil skepticky. Popravdě na ostrově skutečně nebylo mnoho moderního průmyslu, takže se docela trefil.

Duncan však zavrtěl hlavou. „Tyhle časy už mám dávno za sebou.“

„To mě nepřekvapuje,“ řekl Archie a rovněž zavrtěl hlavou, což Duncana z nějakého nepochopitelného důvodu dráždilo. „Nikdy jsem tě nepokládal za magora, kterej jenom něco buší do klávesnice.“

„Ne, to máš pravdu,“ odvětil Duncan, podíval se za něj a pokusil se najít způsob, jak tento rozhovor ukončit. Na střední škole byli kamarádi, ale momentálně ho nenapadalo nic, co by spolu mohli mít po všech těch letech společného.

„Takže... ty děláš v radě, jo?“ pokračoval Archie a podrbal se ve vousech. Duncan pomalu pokýval hlavou, ale žádné další

informace nepřidal. „Tak to teda doufám, že dokážeš něco udělat se všema těma lidma, co nám sem na ostrov jezdí.“

Duncan se na něj tázavě podíval. „S lidma? S jakýma lidma?“

Archie zakroutil hlavou. „Já nemyslím konkrétní lidi, ti jsou v pohodě..., teda většina. Ale myslím jejich počet. Ta zatracená agentura cestovního ruchu už zase ostrov přetěžuje. Dělá to už hezkých pár roků! Silnice, obchody a tohle všechno na to není stavěný. Poslední dobou je to tu většinu roku učeněj blázinec!“

Duncan svraštil nos. „Promiň, Archie, ale tohle není... můj obor.“

„Aha, tak v pohodě, Dunku.“ Archie se zatvářil zklamaně a Duncan měl pocit, že se mu snad podařilo vykličkovat. „Na jak dlouho tu jsi?“

Pokrčil rameny. „Na pár dní..., možná na týden.“

„Super. Tak to někdy musíme zajít na pivo.“ Duncan se zatvářil neutrálně. I kdyby měl čas, o čemž pochyboval, rozhodně nestál o nějaké nostalgické vzpomínání. Archie však měl jiný názor. Opět z něj sršela žoviálnost. „Hele, víš co? V Macnabs maj dneska taneční večer. Co kdyby ses tam zastavil, dáme si spolu pár piv a pokecáme?“

„No... totiž... zrovna jsem přijel do města a...“

„Nemluv nesmysly, člověče! Vždyť jsem tě neviděl... kolik? Patnáct roků? No tak!“

Duncan se usmál. „No dobře, uvidím, jak mi to vyjde.“

„Hodnej!“ vyhrkl Archie a plácl ho do paže takovou silou, že Duncan ztratil rovnováhu.

„Ale nic neslibuju,“ upozornil ho Duncan a vztyčil prst. „Nejdřív musím zjistit, jak jsem na tom... s prací, takže přijdu, jen když budu moci.“

„Super! Kde bydlíš? Já tě...“

Tuto informaci nehodlal Duncan za žádných okolností vyzradit, a tak zvedl ruku a skočil Archiemu do řeči. „Přijdu tam za tebou... něco po osmé. Co ty na to?“

„Super,“ zopakoval Archie, rozzářil se a pokýval hlavou. „Páni... Moc rád jsem tě viděl, Duncane.“

Duncan se na něj usmál. „Jo, taky mě moc těšilo, Archie.“ Protáhl se kolem něj na úzkém chodníku a přitom na něj povzbudivě zvedl palec. „Tak se ještě uvidíme, jo?“

„Těpic, Dunku.“

Duncan přešel přes silnici a rychle vyrazil na Wentworth Street, což byla nejkratší trasa na Somerled Square a do relativního bezpečí policejní stanice.

Po příchodu na stanici zamířil ke vstupnímu okénku a stiskl bzučák. Po pár vteřinách odsunul posuvnou přepážku z matného skla jakýsi civilista. Změřil si Duncana pohledem.

„Přejete si?“

Duncan mu ukázal policejní průkaz. „Detektiv-inspektor McAdam z Glasgowu. Mám se hlásit u vrchního detektiva Jamesona.“

„Znáte cestu?“ zeptal se muž a Duncan zavrtěl hlavou. Na této stanici nikdy nebyl, a už vůbec ne jako policista, který sem přišel vchodem pro veřejnost. „Tak se posaďte a já sem pro vás někoho pošlu.“ Ukázal na řadu sedaček táhnoucích se podél protější zdi. Duncan mu poděkoval a zamířil na druhou stranu přijímací místnosti. Posuvná příčka se zavřela a cvakla.

Duncan nemusel čekat dlouho. Po chvíli se otevřely bezpečnostní dveře, vyšel z nich muž a rozhlédl se po přijímací místnosti. Měřil nejméně metr osmdesát pět, ale byl štlhlý a kráčel velmi vzprímeně, což byla neklamná známka, že kdysi sloužil

v armádě. Nakrátko ostříhané vlasy mu v koutech ustupovaly a pod nosem měl hustý knír, jaké byly v módě koncem sedmdesátých let, kdy tomuhle chlápku nejspíš táhlo na dvacet. S nečetným a nečitelným výrazem si Duncana prohlédl a pak ho pozdravil sotva patrným kývnutím hlavy.

„Detektiv-inspektor McAdam?“ zeptal se monotónně a malinko nevrle.

„Osobně,“ odvětil Duncan, postavil se a přijal nabízenou pravici.

„Detektiv-seržant Alistair MacEachran. Vítejte v Portree.“ Muž měl pevný stisk ruky a díval se Duncanovi zpříma do očí. Duncan si připadal jako pod rentgenem. „Cesta byla dlouhá?“

„Ále, z Glasgowa jste tady za chvilku.“

„To jo. Už jste byl někdy na Skye?“

„Nějakou dobu ne,“ odpověděl Duncan, vstoupil do dveří a nechal se odvést do útrob stanice. „Ale znám to tady.“

Když stoupal po schodišti do prvního patra, cítil na sobě MacEachranovy oči.

„A mně se zdálo, že u vás slyším ostrovní přízvuk.“

Duncan se zasmál. „Jo, toho se nikdy nezbavíte. A co vy? Vy ze Skye nejste. Takže západní část Glasgowa?“

„Ne,“ odpověděl muž. „Já jsem z Dumbartonu.“

„Á, starodávne mocné království Strathclyde,“ poznamenal Duncan a podíval se úkosem. Detektiv-seržant na něj upřeně civěl a nejspíš se snažil posoudit, jestli si z něj nově příchozí nedělá šoufky. „Pár věcí jsem pochytil, když jsem tam dole bydlel.“

„Ne, vážně, jo?“

Duncan usoudil, že detektiv-seržant není na vtipkování vhodný typ, a zbytek krátké cesty na oddělení trestního vyšetřování absolvovali oba muži mlčky. Když se přiblížili k operační

místnosti, MacEachran zvolnil krok a pár metrů od dveří se zastavil úplně.

„Abyste věděl, zrovna máme poradu,“ řekl, ztlumil hlas a rozhlédl se po chodbě, aby se ujistil, že jsou sami, „a šéf si myslel, že už na ní budete taky.“

Duncan přikývl. Byl si jistý, že si požadovaný čas příjezdu nepopletl, a pokud mu bylo známo, zpoždění taky neměl. Pravdou bylo, že mu v Glasgově chvíli trvalo, než si napěchoval věci do auta. Natalie totiž nepřeháněla, když mu řekla, že mu vyskládá bágly na ulici. Kromě něj tam navíc vynesla i všechny další věci, které jí Duncan během jejich dvouletého soužití nanosil do bytu.

„Díky za upozornění.“

„Není zač. Jen tak mezi náma,“ MacEachran se znovu rozhlédl a spiklenecky ztlumil hlas, „Jameson je trochu kretén.“

Nečekal na odpověď, otevřel dveře operační místnosti a vstoupil dovnitř. Duncan ho následoval. V čele docela slušně zaplněného sálu stál muž v bezvadném obleku šitém na míru a s pečlivě upravenými vlasy. Duncan nedokázal posoudit, který z přítomných policistů je místní a který sem přivandroval odjinud. Většinu jich sem nejspíš zavál osud, protože město Portree těžko mohlo disponovat početným kontingentem detektivů. Ačkoliv se pyšnilo statusem ostrovní metropole, bylo docela mrňavé, dokonce ani počet obyvatel celého ostrova Skye nepřesahoval patnáct tisíc osob. Bylo však nutné brát v úvahu – jak si před chvílí stěžoval Archie –, že tuto statistiku výrazně zvyšují přítomní turisté.

„Takže je to oficiálně potvrzené,“ pronesl muž v čele a rozhlédl se po sále. Duncan předpokládal, že je to vrchní detektiv Jameson. „Tělo nalezené ve Waternishi bylo pozitivně

identifikováno jako tělo Isly Mathesonové, mladé ženy, která se pohřešovala od roku 1999. Porovnání nalezených vzorků DNA se vzorky, které nám poskytli rodinní příslušníci, nepřipouští žádné pochybnosti.“ V místnosti nastal šum, z něhož Duncan cítil směsici šoku a vzteku. Vrchní detektiv musel zvýšit hlas, aby své lidi utišil. „Vím, že je to pro vás všechny šokující, a zvláště pro ty, kteří máte vazby na místní komunitu a možná i na rodinu Mathesonových, ale chci vás požádat, abyste své emoce nechali přede dveřmi. Ještě musíme určit, co přesně tuto mladou ženu usmrtilo, a já potřebuju, abyste se na tento cíl všichni plně soustředili.“

Vrchní detektiv se rozhlédl po shromážděných policistech a jeho pohled na chvíli ulpěl i na Duncanovi, který stál v zadní části sálu spolu s detektivem-seržantem MacEachranem.

„Jak jsem řekl, příčina smrti se stále vyšetřuje,“ pokračoval Jameson, „takže neztraťme ze zřetele, čeho se tady snažíme dosáhnout.“

„Což je...?“ zamumlal MacEachran pod vousy.

„Což je zjistit, co se té dívce stalo,“ prohlásil Jameson.

MacEachran zvedl obočí a úkosem pohlédl na Duncana. „Tak už víte, za co bere ten nehorázný plat, že jo?“

Duncan musel potlačit úsměv.

Jameson pokračoval: „Chci, aby se všichni prozatím drželi svěřených úkolů. Místní trestní vyšetřovačka znovu přezkoumá svědecké výpovědi, prověří Isliny kamarády a příbuzné i všechny ostatní, se kterými původní vyšetřovatelé v době jejího zmizení mluvili. Zjistěte, jestli se jim od té doby nevybavilo něco nového. Vím, že je to úmorná práce, ale i ten nejmenší útržek informací, kterého si tehdy někdo nevšiml nebo mu nepřikládal význam, se může ukázat jako velmi důležitý, a vy navíc

můžete proniknout hluboko do mysli zdejších lidí.“ Ještě jednou se rozhlédl po přítomných, ještě jednou navázal s několika z nich oční kontakt a pak opět promluvil k celé skupině: „Všichni ostatní se zaměří na aktivity známých sexuálních delikventů a pachatelů násilné trestné činnosti, prověří tehdejší informace a poznatky a pokusí se je aplikovat na současné podmínky. Zůstaňte soustředění. Zůstaňte bdělí... a ujišťuji vás, že toho člověka dopadneme.“

„Vidíte? Je to sráč,“ utrousil MacEachran a naklonil se k Duncanovi. „Veškerou nádeničinu hodí na nás a ta jeho armáda protežovaných parazitů pak jen slízne smetánku.“

Duncan se na něj tázavě zadíval. MacEachran změnil výraz a nasadil pokorný úsměv.

„Myslím obrazně řečeno, samozřejmě.“

„Já jsem z Glasgowu, ale zároveň jsem z tohoto ostrova. Jsem protežovaný parazit, anebo něco jiného?“

„To se teprve uvidí, hošíku.“

Duncanovi už léta nikdo „hošíku“ neřekl. U policie na ostrově Skye evidentně panovaly neformálnější poměry. Anebo měl možná malou úctu k nadřízeným jen samotný MacEachran. Duncan přemýšlel, která verze je pravdivější, a nakonec usoudil, že nejspíš ta druhá.

„Detektiv-inspektor McAdam?“ zeptal se Jameson a vyrazil odhodlaně k Duncanovi. Porada skončila a v sále nastal všeobecný šum, jak se jednotliví detektivové vraceli na svá pracoviště.

„Ano, pane,“ řekl Duncan a podal vrchnímu detektivovi ruku. „Jestli mám drobné zpoždění, tak se omlouvám. Někde zřejmě došlo k nedorozumění.“

„Pojďte ke mně, detektive-inspektore,“ řekl Jameson a úsečně kývl na MacEachrana, který rovněž reagoval kývnutím.

Obrátili se k odchodu a Duncan by přísahal, že slyšel cvaknutí, jak MacEachran srazil podpatky a postavil se do pozoru. Ohlédl se za ním a napůl očekával, že detektiv-seržant bude salutovat. Jenže to tak nebylo – MacEachran už stál na opačném konci sálu, zdravil se s kolegou a jeho hlas zněl o poznání zřetelněji než všechny ostatní.